

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Ο
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SECRET CIRCLE 2: THE CAPTIVE

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 1992

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Μυστικός Κύκλος 2 – Ο αιχμάλωτος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κάσσι Μπουλούζου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Chad Michael Ward

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lisa Smith and Daniel Weiss Associates, Inc., 1992

Published by arrangement with Rights People, London.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-638-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Ο
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση: Κάσσυ Μπουλούκου

*Στη Λόρεν και στον Μπράιαν
που γνωρίζουν ότι η αγάπη είναι Δύναμη*

1

Φωτιά, σκέφτηκε η Κάσι. Γύρω της έβλεπε τα κοκκινωπά χρώματα του φθινοπώρου. Το πορτοκαλοκίτρινο των σφενδάμων, το κατακόκκινο των δαφνόδεντρων, το βυσσινί των σουμακιών. Θαρρείς και ολόκληρος ο κόσμος είχε βαφτεί με τα χρώματα της Φέι.

Παγιδεύτηκα.

Ο κόμπος που έσφιγγε το στομάχι της Κάσι γινόταν πιο σφιχτός με κάθε βήμα που έκανε στην οδό Κρόουχειβεν.

Το κίτρινο, βικτοριανό σπίτι στο τέρμα του δρόμου ήταν το ίδιο όμορφο όπως πάντα. Το φως του ήλιου διαχεόταν σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου από το πρίσμα που ήταν κρεμασμένο στο ψηλότερο παράθυρο του πύργου. Ένα κορίτσι με μακριά, καστανόξανθα μαλλιά τη φώναζε από τη βεράντα.

«Κάνε γρήγορα, Κάσι! Άρρησες!»

«Συγγνώμη», της απάντησε η Κάσι, προσπαθώντας να βιαστεί, μολονότι το μόνο που ήθελε ήταν να αρχίσει να τρέχει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Άξαφνα και χωρίς προφανή λόγο, φαντάστηκε ότι οι σκέψεις της προβάλλονταν στο πρόσωπό της. Με μια ματιά, η Λόρελ θα καταλά-

βαινε τι συνέβη χθες βράδυ με τον Άνταμ και θα μάθαινε για τη μουσική συμφωνία της με τη Φέι.

Όμως, η Λόρελ την έπιασε από τη μέση και την τράβηξε προς τη σκάλα που οδηγούσε επάνω, στο δωμάτιο της Νταϊάνα. Η Νταϊάνα στεκόταν μπροστά από το μεγάλο ντουλάπι από ξύλο καρυδιάς. Η Μέλανι καθόταν στο κρεβάτι. Ο Σον καθόταν στον καναπέ δίπλα στο παράθυρο και, φανερά αμήχανος, έτριβε τα γόνατά του με τις παλάμες του.

Ο Άνταμ στεκόταν δίπλα του.

Κοίταξε την Κάσι την ώρα που έμπαινε στο δωμάτιο.

Το βλέμμα της Κάσι συνάντησε στιγμιαία τα γκριζογάλανα μάτια του, όμως αυτή η στιγμή ήταν αρκετή. Τα μάτια του είχαν το χρώμα του ωκεανού, που η επιφάνειά του λάμπει από το φως του ήλιου, αλλά τα βάθη του κρύβουν ακατανόητα μυστήρια. Το υπόλοιπο πρόσωπό του παρέμενε ίδιο: ελκυστικό και ενδιαφέρον, με τα ψηλά ζυγωματικά του και το θεληματικό στόμα του να αναδύουν την περηφάνια του, αλλά και την ευαισθησία και το χιούμορ του. Το πρόσωπό του έδειχνε διαφορετικό, μόνο και μόνο γιατί το προηγούμενο βράδυ η Κάσι είχε δει το βλέμμα του, βαθυγάλανο από το πάθος του, και είχε νιώσει το στόμα του...

Χωρίς λόγια, βλέμματα ή πράξεις, σκέφτηκε αγριεμένη η Κάσι, με τα μάτια της χαμηλωμένα, αφού δεν τολμούσε να σηκώσει το βλέμμα της. Η καρδιά της, όμως, χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε νόμιζε ότι σύντομα θα σκίσει το πουλόβερ της. Θεέ μου! Πώς θα κατάφερε να συνεχίσει τηρώντας τον όρκο της; Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να καθίσει δίπλα στη Μέλανι χωρίς να τον κοιτάξει, να διώξει

τη χαρισματική φωτιά της παρουσίας του από το μυαλό της.

Καλά θα κάνεις να το συνηθίσεις, σκέφτηκε. Γιατί αυτό θα κάνεις στο εξής.

«Ωραία. Είμαστε όλοι εδώ», είπε η Νταϊάνα. Προχώρησε και έκλεισε την πόρτα. «Η συνάντησή μας είναι απόρρητη», είπε και στράφηκε προς την ομάδα. «Δεν κάλεσα τους υπόλοιπους, γιατί δεν είμαι σίγουρη ότι οι απόψεις μας συγκλίνουν».

«Πολύ ευγενικά το έθεσες», είπε μέσα από τα δόντια της η Λόρελ.

«Θα θυμώσουν, αν το μάθουν», είπε ο Σον, καρφώνοντας μια τον Άνταμ και μια την Νταϊάνα με τα μαύρα μάτια του.

«Ας θυμώσουν», είπε στεγνά η Μέλανι. Το γκριζό βλέμμα της είχε προσηλωθεί στον Σον, κάνοντάς τον να κοκκινίσει. «Αυτό είναι πολύ πιο σημαντικό από οποιοδήποτε ξέσπασμα της Φεί. Πρέπει να μάθουμε τι συνέβη στη σκοτεινή ενέργεια... και πρέπει να το μάθουμε τώρα».

«Νομίζω ότι βρήκα έναν τρόπο», είπε η Νταϊάνα. Από ένα λευκό πουγκί έβγαλε μια λεπτεπίλεπτη πράσινη πέτρα περασμένη σε μια ασημένια αλυσίδα.

«Ένα εκκρεμές», αναφώνησε η Μέλανι.

«Ναι, είναι περιίδοτο», εξήγησε η Νταϊάνα στην Κάσι. «Είναι μια πέτρα ενόρασης. Σωστά, Μέλανι; Στα εκκρεμιά χρησιμοποιούμε συνήθως καθαρό χαλαζία, αλλά αυτή τη φορά πιστεύω ότι το περιίδοτο είναι καταλληλότερο για να εντοπίσει τα ίχνη της σκοτεινής ενέργειας. Θα το πάμε στο σημείο όπου απελευθερώθηκε η σκοτεινή ενέργεια, θα ευθυγραμμιστεί προς την κατεύθυνση που πήρε και θα αρχίσει να περιστρέφεται».

«Ας το ελπίσουμε», μουρμούρισε η Λόρελ.

«Υποτίθεται ότι έτσι γίνεται», είπε η Μέλανι.

Η Νταϊάνα κοίταξε τον Άνταμ, ο οποίος ήταν παράξενα σιωπηλός.

«Ποια είναι η γνώμη σου;»

«Πιστεύω ότι αξίζει τον κόπο να δοκιμάσουμε. Θα χρειαστούμε, όμως, πολύ διανοητική ενέργεια για να τα καταφέρουμε. Πρέπει να συγκεντρωθούμε όλοι, ειδικά τώρα που δεν είμαστε πλήρης Κύκλος». Η φωνή του ήταν ήρεμη, χωρίς διακυμάνσεις, και η Κάσι τον θαύμασε γι' αυτό. Κρατούσε το κεφάλι της στραμμένο προς την κατεύθυνση της Νταϊάνα, μολονότι δεν είχε αποστρέψει το βλέμμα της από το καρυδένιο ντουλάπι.

Η Νταϊάνα στράφηκε στην Κάσι.

«Τι λες εσύ;» τη ρώτησε.

«Εγώ;» απάντησε έκπληκτη η Κάσι, τραβώντας το βλέμμα της από το ντουλάπι. Δεν περίμενε να τη ρωτήσουν. Δε γνώριζε τίποτα ούτε για τα εκκρεμή ούτε για το περιόδο. Έντρομη, ένιωσε το πρόσωπό της να κοκκινίζει.

«Ναι, εσύ. Μπορεί να είσαι νέα ως προς τις μεθόδους μας, αλλά έχεις προαισθήματα για πολλά πράγματα».

«Ε, να...» Η Κάσι προσπάθησε να διεισδύσει στα συναισθήματά της, να εμβαθύνει πέρα από την ενοχή και τον τρόμο που την κατέκλυζαν. «Πιστεύω... ότι είναι καλή ιδέα», είπε τελικά, καταλαβαίνοντας πόσο άθλια ακούστηκε η απάντησή της. «Μια χαρά».

Η Μέλανι ανοιγοέκλεισε τα μάτια της ενοχλημένη, αλλά η Νταϊάνα έγνεψε με την ίδια σοβαρότητα που είχε συμφωνήσει με τον Άνταμ.

«Εντάξει λοιπόν. Το μόνο που μας μένει είναι να δοκιμάσουμε», είπε ρίχνοντας το περιόδο και την ασημένια αλυσίδα του στην αριστερή παλάμη της, προτού την κλείσει απαλά. «Πάμε». Η Κάσι δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Παρέμενε ακόμη συγκλονισμένη από τα καθάρια, πράσινα μάτια της Νταϊάνα, που ήταν λίγο πιο σκούρα από το περιόδο, αλλά με την ίδια λεπτεπίλεπτη διαφάνεια, λες και πίσω τους λαμπύριζε κάποιο φως.

Δεν μπορώ να το κάνω, σκέφτηκε. Ένιωσε έκπληξη όταν αντιλήφθηκε πόσο ξεκάθαρα και απλά ήταν όλα τώρα που είχε κοιτάξει την Νταϊάνα στα μάτια.

Δεν μπορώ να το κάνω. Πρέπει να πω «Όχι» στη Φεί. Θα το πω στην Νταϊάνα. Αυτό είναι. Θα το πω εγώ στην Νταϊάνα, προτού προλάβει να το κάνει η Φεί, και θα την κάνω να με πιστέψει. Θα καταλάβει. Η Νταϊάνα είναι πολύ καλή. Πρέπει να καταλάβει.

Όλοι είχαν πλέον σηκωθεί. Σηκώθηκε και η Κάσι και στράφηκε προς την πόρτα για να κρύψει την αναστάτωση της. *Πρέπει να της το πω τώρα; Να της ζητήσω να μιλήσουμε μια στιγμή;* Και τότε η πόρτα άνοιξε.

Στο κατώφλι στεκόταν η Φεί.

Η Σούζαν και η Ντέμπορα στέκονταν πίσω της. Το ύφος της κοκκινομάλλας πρόδιδε κακία και το συνήθως σκούρο, βλοσυρό βλέμμα της μηχανόβιας ήταν πιο σκούρο απ' ό,τι συνήθως. Πίσω τους στέκονταν οι νεαροί Χέντερσον – ο Κρις ήταν συνοφρωμένος και ο Νταγκ χαμογελούσε με έναν ενοχλητικό τρόπο.

«Πάτε κάπου χωρίς εμάς;» ρώτησε η Φεί. Μιλούσε στην Νταϊάνα, όμως το βλέμμα της ήταν προσηλωμένο στην Κάσι.

«Όχι τώρα», μουρμούρισε η Λόρελ.

Η Νταιάνα αναστέναξε.

«Νομίζαμε ότι δε θα σας ενδιέφερε», είπε. «Πηγαίναμε να εντοπίσουμε τα ίχνη της σκοτεινής ενέργειας».

«Ότι δε θα μας ενδιέφερε; Όταν όλοι σας είστε τόσο απασχολημένοι; Φυσικά, μπορώ να μιλήσω μόνο για μένα, αλλά με ενδιαφέρει οτιδήποτε έχει σχέση με τον Κύκλο. Εσύ τι λες, Ντέμπορα;»

Το βλοσυρό ύφος της κοπέλας άλλαξε στιγμιαία σε χαμόγελο γεμάτο κακία.

«Με ενδιαφέρει», είπε.

«Εσένα, Σούζαν;»

«Και εμένα», αντήχησε σαν ηχώ η απάντησή της.

«Εσένα, Κρις;»

«Εγώ...»

«Καλά», είπε η Νταιάνα. Τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει. Ο Άνταμ την είχε πλησιάσει και στεκόταν δίπλα της. «Καταλάβαμε. Έτσι και αλλιώς, θα είναι καλύτερα με έναν πλήρη Κύκλο, αλλά πού είναι ο Νικ;»

«Ίδέα δεν έχω», είπε η Φέι. «Δεν είναι στο σπίτι του».

Η Νταιάνα δίστασε, αλλά σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Θα προσπαθήσουμε με ό,τι έχουμε», είπε. «Πάμε στο γκαράζ».

Έγνεψε προς τη Μέλανι και τη Λόρελ, που ξεκίνησαν αμέσως, ανοίγοντας δρόμο με τους αγκώνες τους για να περάσουν ανάμεσα από την ομάδα της Φέι, που όλα τα μέλη της έδειχναν πρόθυμα να παραμείνουν για να τσακωθούν λίγο ακόμη. Ο Άνταμ ανέλαβε τον Σον και τον έβγαλε από την πόρτα και μετά άρχισε να σπρώχνει τους Χέ-

ντερσον. Η Ντέμπορα και η Σούζαν κοίταξαν τη Φέι και ακολούθησαν τα αγόρια.

Η Κάσι καθυστερούσε, αναζητώντας μια ευκαιρία για να ξεμοναχιάσει την Νταϊάνα. Όμως εκείνη φαινόταν σαν να την είχε ξεχάσει, παραδομένη όπως ήταν σε έναν ανταγωνισμό βλέμματος με τη Φέι. Στο τέλος, όμως, σήκωσε το κεφάλι της και προσπέρασε το ψηλό κορίτσι που είχε φράξει την έξοδο.

«Νταϊάνα...» φώναξε η Φέι. Η Νταϊάνα δε στράφηκε να την κοιτάξει, αλλά οι ώμοι της τεντώθηκαν. Την άκουγε. «Θα τους χάσεις όλους», της είπε η Φέι και γέλασε με το αργόσυρτο γέλιο της, καθώς η Νταϊάνα προχωρούσε προς τη σκάλα.

Η Κάσι δάγκωσε το χείλος της και προχώρησε έξαλλη. Μια γερή αγκωνιά στη μέση της Φέι, σκέφτηκε. Η Φέι, όμως, ορθώθηκε μπροστά της και της έκλεισε το δρόμο.

«Όχι, δε θα φύγεις. Πρέπει να μιλήσουμε», της είπε.

«Δε θέλω να σου μιλήσω».

Η Φέι την αγνόησε.

«Εκεί είναι;» Κινήθηκε γρήγορα προς το ντουλάπι από ξύλο καρυδιάς και τράβηξε το χερούλι, όμως το συρτάρι ήταν κλειδωμένο. Όλα ήταν. «Να πάρει! Μπορείς, όμως, να μάθεις πού κρύβει το κλειδί. Το θέλω το συντομότερο. Με κατάλαβες;»

«Φέι, δεν ακούς τι σου λέω. Άλλαξα γνώμη. Δεν πρόκειται να το κάνω τελικά».

Η Φέι, που κινούνταν σαν πάνθηρας μέσα στο δωμάτιο, εκμεταλλευόμενη αυτή τη μοναδική ευκαιρία να ψαχουλέψει τα πράγματα της Νταϊάνα, σταμάτησε απότο-

μα. Στράφηκε αργά προς την Κάσι και της χαμογέλασε.

«Κάσι, με σκοτώνεις», είπε.

«Σοβαρολογώ. Αλλάξα γνώμη».

Η Φεί της χαμογέλασε και ακούμπησε στον τοίχο κουνώντας το κεφάλι της. Τα χρυσαφένια μάτια της με τα βαριά βλέφαρα έλαμπαν σαν να έβλεπαν κάτι διασκεδαστικό και ο κατάμαυρος χείμαρρος των μαλλιών της έπεφτε στους ώμους της καθώς κουνούσε το κεφάλι της. Ποτέ δεν ήταν πιο όμορφη – και πιο επικίνδυνη.

«Έλα εδώ, Κάσι». Η ανυπομονησία έδινε μια τσιριχτή νότα στη φωνή της Φεί, ίδια με αυτή της δασκάλας που έχει εκνευριστεί με έναν άτακτο μαθητή. «Θέλω να σου δείξω κάτι», συνέχισε η Φεί πιάνοντας την Κάσι από τον αγκώνα και τραβώντας την προς το παράθυρο. «Κοίτα κάτω. Τι βλέπεις;»

Η Κάσι σταμάτησε να αντιστέκεται και κοίταξε. Είδε τη Λέσχη, τα δημοφιλή παιδιά του Λυκείου του Νιου Σάλεμ, τα παιδιά που αποτελούσαν αντικείμενο θαυμασμού και τρόμου τόσο για τους μαθητές όσο και για τους καθηγητές. Τους είδε μαζεμένους στην είσοδο του γκαράζ της Νταϊάνα, με τα κεφάλια τους να γυαλίζουν κάτω από τις πρώτες ακτίνες του δειλινού: τα πυρόξανθα μαλλιά της Σούζαν ήταν τώρα κόκκινα, οι σκούρες μπούκλες της Ντέμπορα είχαν αποκτήσει βαθυκόκκινες ανταύγειες, τα μακριά, καστανόξανθα μαλλιά της Λόρελ, τα κοντά, πυρόξανθα μαλλιά της Μέλανι και οι ακατάστατες κόμες των νεαρών Χέντερσον τονίζονταν από το κοκκινωπό φως του ουρανού.

Είδε τον Άνταμ και την Νταϊάνα να στέκονται δίπλα δίπλα, με την Νταϊάνα να έχει γείρει το ασημένιο κεφά-

λι της στον ώμο του Άνταμ. Εκείνος την κρατούσε προστατευτικά.

Η φωνή της Φέι ακούστηκε πίσω από τον ώμο της Κάσι.

«Αν της το πεις, θα τη σκοτώσεις. Θα σκοτώσεις όλα όσα πίστευε ως τώρα και θα της πάρεις το μοναδικό στήριγμά της. Αυτό θέλεις;»

«Φέι...» προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί η Κάσι.

«Επιπλέον, θα σε διώξουν από τη Λέσχη. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι; Πώς νομίζεις ότι θα νιώσουν η Μέλανι και η Λόρελ όταν μάθουν τι έκανες με το αγόρι της Νταϊάνα; Καμιά τους δεν πρόκειται να σου ξαναμιλήσει, ούτε καν για χάρη του Κύκλου. Ο Κύκλος θα καταστραφεί».

Η Κάσι έσφιξε τα δόντια της. Ήθελε να χτυπήσει τη Φέι, αλλά ήξερε ότι κάτι τέτοιο δε θα είχε κανένα αποτέλεσμα. Γιατί η Φέι είχε δίκιο. Η Κάσι σκέφτηκε ότι μπορεί να αντέξει να την εγκαταλείψουν όλοι, μπορεί να ζήσει ως παρίας στο σχολείο, ακόμα και να καταστρέψει τη συντροφιά τους. Αλλά η εικόνα του προσώπου της Νταϊάνα...

Αυτό θα τη σκοτώσει. Θα τη σκοτώσει όταν η Φέι της διηγηθεί τη δική της εκδοχή. Η ελπίδα της Κάσι να ομολογήσει το συμβάν στην Νταϊάνα και να την κάνει να καταλάβει χάθηκε σαν τρύπια σαπουνόφουσα.

«Αυτό που σου ζητώ είναι πολύ λογικό», συνέχισε μουρμουριστά η Φέι. «Θέλω μόνο να δω το κρανίο. Ξέρω τι κάνω. Θα μου το φέρεις, έτσι δεν είναι, Κάσι; Δε θα μου το φέρεις; Σήμερα κιόλας;»

Η Κάσι έκλεισε τα μάτια της. Πίσω από τα κλειστά βλέφαρά της, τα χρώματα του δειλινού φαίνονταν πύρινα.

Την ώρα που κατέβαινε τη σκάλα, η Κάσι έπαψε να νιώθει ενοχές.

Δεν κατάλαβε πώς συνέβη αυτό. Ήταν όμως *απαραίτητο* για να μπορέσει να ξεπεράσει αυτό που συνέβαινε. Έκανε ό,τι μπορούσε για να προστατεύσει την Νταϊάνα – και κατά κάποιον τρόπο και τον Άνταμ. Ο Άνταμ δεν έπρεπε να μάθει ποτέ για τον εκβιασμό της Φέι. Έτσι, η Κάσι θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να τους προστατεύσει και τους δύο, αλλά επουδενί δεν επρόκειτο να νιώσει ένοχη γι' αυτό. Την ώρα που περπατούσε πίσω από το ψηλό κορίτσι και μόλις είχαν προσπεράσει το γραφείο του πατέρα της Νταϊάνα, σκέφτηκε ότι έπρεπε επίσης να βρει έναν τρόπο για να χειριστεί τη Φέι. Έπρεπε να την αποτρέψει από το να κάνει κάτι δραστικό με το κρσνίο. Δεν ήξερε πώς, αλλά αυτό θα το σκεφτόταν αργότερα. Θα έβρισκε, όμως, έναν τρόπο για να το κάνει.

Εάν εκείνη τη στιγμή η Φέι είχε κοιτάξει πίσω της, ίσως να ένιωθε έκπληξη από την έκφραση του κοριτσιού που την ακολουθούσε. Πρώτη φορά στη ζωή της η Κάσι ένιωσε το βλέμμα της σκληρό, σαν το γαλάζιο αστάλι ενός ρε-

βόλβεο, αντί για το απαλό γαλάζιο των αγριολούλουδων.

Τώρα, όμως, έπρεπε να δείχνει ψύχραιμη. Τα παιδιά που στέκονταν μπροστά στην πόρτα του γκαράζ σήκωσαν το κεφάλι τους τη στιγμή που η Κάσι και η Φέι έκαναν την εμφάνισή τους στην πόρτα.

«Γιατί αργήσατε τόσο;» ρώτησε η Λόρελ.

«Κανονίζαμε πώς θα σας σκοτώσουμε», απάντησε ανέμελα η Φέι. «Πάμε;» είπε δείχνοντας προς το γκαράζ.

Στο πάτωμα είχαν απομείνει μόνο μερικά ίχνη από τον χθεσινοβραδινό κύκλο. Ως συνήθως, το γκαράζ ήταν άδειο – πάλι καλά που ο πατέρας της Νταϊάνα δούλευε τόσο πολλές ώρες στη νομική εταιρεία του.

Η Νταϊάνα, με σφιγμένη ακόμη την αριστερή γροθιά της, πλησίασε τον τοίχο, ακριβώς πίσω από το σημείο όπου καθόταν η Κάσι κατά την τελετή του κρανίου. Η Κάσι την ακολούθησε και αμέσως ένωσε την ανάσα της να κόβεται.

«Κάηκε», είπε. Δεν το είχε παρατηρήσει χθες βράδυ. Πώς άλλωστε, αφού ήταν τόσο σκοτεινά;

Η Νταϊάνα κατένευσε.

«Ελπίζω πλέον κανείς να μην αμφιβάλλει για την ύπαρξη κάποιας σκοτεινής δύναμης», είπε κοιτάζοντας την Ντέμπορα και τη Σούζαν.

Πάνω στο ξύλο και στην μπογιά του τοίχου υπήρχε ένας μαύρος κύκλος, διαμέτρου περίπου πενήντα εκατοστών. Η Κάσι κοίταξε το σημάδι και μετά τα υπολείμματα της κιμωλίας στο δάπεδο. Καθόταν εκεί, όμως ένα μέρος της βρισκόταν μέσα στο κρανίο. Η Νταϊάνα είχε πει σε όλους να κοιτάξουν το κρανίο και να συγκεντρωθούν και, άξαφνα, η Κάσι βρέθηκε μέσα του. Τότε ήταν που ένωσε τη

σκοτεινή δύναμη. Άρχισε να κινείται με ταχύτητα προς τα έξω, να μεγεθύνεται, αποφασισμένη να βγει από τον κρύσταλλο. Είδε και ένα πρόσωπο...

Άξαφνα, ένιωσε ευγνωμοσύνη για την ήρεμη φωνή του Άνταμ.

«Έτσι και αλλιώς ξέρουμε προς ποια κατεύθυνση κινήθηκε. Για να δούμε αν θα συμφωνήσει και ο κρύσταλλος».

Στέκονταν γύρω από την Νταϊάνα. Εκείνη τους κοίταξε και τέντωσε την αριστερή γροθιά της, με την παλάμη προς τα επάνω, και άνοιξε το χέρι της. Έπιασε την κορυφή της ασημένιας αλυσίδας με το δεξί χέρι της και τη σήκωσε κρατώντας την τεντωμένη, ώστε το περιίδιο να ακουμπάει απλώς στην παλάμη της.

«Συγκεντρωθείτε», είπε. «Γη και Αέρα, βοηθήστε μας να δούμε αυτό που πρέπει να δούμε. Δείξτε μας τα ίχνη της σκοτεινής ενέργειας. Συγκεντρωθείτε όλοι στον κρύσταλλο».

Γη και αέρα, άνεμο και δέντρο, δείξτε μας αυτό που θέλουμε να δούμε, σκέφτηκε αμέσως η Κάσι, ενώ το μυαλό της έδωσε αμέσως ρυθμό στην επίκλησή της. Το ξύλο του τοίχου, ο άνεμος απ' έξω. Αυτά έπρεπε να τους βοηθήσουν. Αντιλήφθηκε ότι μουρμούριζε τα λόγια και σταμάτησε αμέσως, όμως το πράσινο βλέμμα της Νταϊάνα είχε ήδη καρφωθεί πάνω της.

«Συνέχισε», της είπε με ένταση στη φωνή της και η Κάσι ξεκίνησε ξανά, γεμάτη αυτοπεποίθηση.

Η Νταϊάνα τράβηξε το χέρι που στηρίζει τον κρύσταλλο.

Το περιίδιο κρεμάστηκε από την αλυσίδα και άρχισε να περιδινείται, έως ότου η αλυσίδα άρχισε να γυρίζει προς

την αντίθετη κατεύθυνση. Η Κάσι παρατηρούσε την περιδί-
νιση του πράσινου κρυστάλλου, μουρμουρίζοντας το κου-
πλέ ολοένα πιο γρήγορα. *Γη και αέρα...* όχι, ήταν μάταιο.
Το περιίδιο κινούνταν ακανόνιστα, σαν τρελό.

Άξαφνα, με μεγάλες ρυθμικές κινήσεις, ο κρύσταλλος
άρχισε να κινείται μπρος-πίσω.

Κάποιος άφηνε συριγμούς στην άλλη πλευρά του κύκλου.

Το περιίδιο τεντώθηκε. Δε διέγραφε πια κύκλους, αλ-
λά πήγαινε μπρος-πίσω, σταθερά και γρήγορα. Σαν εκ-
κρεμές, σκέφτηκε η Κάσι. Δεν το έκανε η Νταϊάνα. Το χέρι
που κρατούσε την αλυσίδα περέμενε σταθερό. Όμως, το
περιίδιο κινούνταν γρήγορα κάνοντας κινήσεις πίσω, προς
το κέντρο του κύκλου με την κιμωλία και μπροστά, προς
το καμένο σημείο στον τοίχο.

«Μπίνγκο!» είπε ο Άνταμ απαλά.

«Τα καταφέραμε», ψιθύρισε η Μέλανι. «Τώρα πρέ-
πει να το βγάλεις εκτός της ευθυγράμμισης για να βγει
έξω. Περπάτα προσεκτικά προς την πόρτα και προσπά-
θησε να πας σε αυτό το σημείο, από την εξωτερική πλευ-
ρά του τοίχου».

Η Νταϊάνα πέρασε τη γλώσσα της πάνω από τα χείλη
της και κατένευσε. Κατόπιν, συνεχίζοντας να κρατάει την
ασημένια αλυσίδα στην ίδια απόσταση από το σώμα της,
στράφηκε απαλά και έκανε αυτό που της είπε η Μέλανι.
Η παρέα διαλύθηκε για να της κάνει χώρο να περάσει και
συγκεντρώθηκε ξανά γύρω της όταν βγήκαν έξω. Δεν ήταν
δύσκολο να βρει το σημείο, αφού υπήρχε άλλος ένας κα-
μένος κύκλος στην εξωτερική πλευρά του τοίχου, αν και
σαφώς πιο αγνός από αυτόν στην εσωτερική πλευρά.

Η Νταϊάνα ευθυγράμμισε ξανά τον κρύσταλλο και αυτός άρχισε πάλι να κινείται. Ευθεία προς το καμένο σημείο και μετά πίσω, προς τα έξω, προς την οδό Κρούρχεϊβεν, προς την πόλη.

Ένα μυρμήγκιασμα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της Κάσι. Τα παιδιά κοιτούσαν το ένα το άλλο.

Κρατώντας τον κρύσταλλο μακριά της, η Νταϊάνα ακολούθησε την κατεύθυνση της κίνησης. Τα παιδιά την ακολούθησαν, αν και η Κάσι παρατήρησε ότι η ομάδα της Φέι έμεινε ελαφρώς πίσω. Η Κάσι συνέχισε να καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια για να μην κοιτάζει τον Άνταμ.

Τα δέντρα θρόιζαν πάνω από τα κεφάλια τους. Κόκκινοι σφένδαμοι, οξιές, φτελιές – πλέον η Κάσι ήταν σε θέση να αναγνωρίσει πολλά από αυτά. Προσπαθούσε, όμως, να κρατάει το βλέμμα της συγκεντρωμένο στη γρήγορη κίνηση του εκκρεμούς.

Συνέχισαν να περπατούν, ακολουθώντας τη στροφή της οδού Κρούρχεϊβεν προς το νερό. Πλέον, το γρασίδι και οι θάμνοι φύτρωναν αραιά στο αμμώδες έδαφος. Η ανοιχτόχρωμη πράσινη πέτρα κινούνταν σχηματίζοντας γωνία και η Νταϊάνα στράφηκε για να την ακολουθήσει.

Τώρα κινούνταν προς τα δυτικά, κατά μήκος ενός τελεματώδους δρόμου. Η Κάσι δεν είχε ξαναέρθει εδώ αλλά, από τα ανήσυχα βλέμματα που αντάλλασσαν τα υπόλοιπα μέλη του Κύκλου, ήταν προφανές ότι εκείνοι είχαν ξαναέρθει. Ευθεία μπροστά, η Κάσι είδε ένα φράχτη από συρματόπλεγμα και μια ακανόνιστη σειρά από ταφόπλακες.

«Τέλεια!» ακούστηκε μουρμουριστή η φωνή της Λόρελ, που περπατούσε δίπλα στην Κάσι, ενώ κάπου πιο πίσω

η Σούζαν ακούστηκε να λέει: «Δεν το πιστεύω! Σαν να μη φτάνει που έπρεπε να περπατήσουμε τόσο πολύ, τώρα...»

«Τι πρόβλημα έχεις; Απλώς θα επισκεφθούμε κάποιους προγόνους μας κάτω από τη γη», είπε ο Νταγκ Χέντερσον με μια παράξενη λάμψη στα γαλαζοπράσινα μάτια του.

«Σκάστε», είπε ο Άνταμ.

Η Κάσι δεν ήθελε να μπει. Στη Νέα Αγγλία είχε συναντήσει πολλά κοιμητήρια – νόμιζε ότι υπήρχε από ένα σε κάθε γωνία, ενώ είχε πάει και στην κηδεία της Κόρι, στο νεκροταφείο της πόλης. Τούτο εδώ δε διέφερε από τα υπόλοιπα: ήταν ένα μικρό, τετράγωνο κομμάτι γης, καλυμμένο από ταπεινές ταφόπλακες, που πολλές είχαν γίνει λείες με το πέρασμα του χρόνου. Όμως η Κάσι με το ζόρι ακολουθούσε τους υπόλοιπους ανάμεσα στην αραιή, καφετιά χλόη που φύτρωνε ανάμεσα στους τάφους.

Η Νταϊάνα τους οδήγησε στο κέντρο του κοιμητηρίου. Οι περισσότερες ταφόπλακες ήταν μικρές, με ύψος που δεν ξεπερνούσε το γόνατο της Κάσι. Είχαν τοξωτό σχήμα, με δύο μικρότερα τόξα σε κάθε πλευρά.

«Αυτός που τις σκάλισε πρέπει να είχε παράξενη αίσθηση του χιούμορ», είπε ξεφυσώντας. Πολλές ήταν σκαλισμένες με κρανία, άλλα φτερωτά και άλλα μπροστά από δύο οστά σκαλισμένα χιαστί. Σε μία μάλιστα είχαν σκαλίσει ένα σκελετό που κρατούσε στα χέρια του τον ήλιο και το φεγγάρι.

«Η νίκη του θανάτου», είπε απαλά η Φέι, τόσο κοντά στην Κάσι, που εκείνη ένιωσε τη ζεστασιά της αναπνοής της στο σβέγκο της. Η Κάσι αναπήδησε, αλλά αρνήθηκε να κοιτάξει πίσω.

«*Τέλεια!*» είπε η Λόρελ, καθώς η Νταϊάνα άρχισε να επιβραδύνει.

Το φως λιγότευε. Βρίσκονταν στο κέντρο του νεκροταφείου. Το απαλό αεράκι φυσούσε πάνω από την καχεκτική γλόη, φέρνοντας μια ελαφριά αφάδα θαλασσινού νερού. Ο σβέρκος της Κάσι είχε ανατριχιάσει.

Είσαι μάγισσα, θύμισε στον εαυτό της. Πρέπει να σου αρέσουν τα νεκροταφεία, ίσως είναι το φυσικό περιβάλλον σου.

Αυτή η σκέψη δεν την καθησύχασε ιδιαίτερα, όμως τώρα ο φόβος της ήταν ανάμεικτος με κάτι άλλο – κάποιο είδος ενθουσιασμού. Το σκοτάδι που μαζεύοταν σιγά σιγά στον ουρανό και στις γωνίες του νεκροταφείου ολοένα πύκνωνε. Ήταν και αυτή μέρος του, μέρος ενός κόσμου γεμάτου σκιές και δύναμη.

Η Νταϊάνα σταμάτησε.

Στο σκοτάδι, η ασημένια αλυσίδα έμοιαζε με λεπτή γραμμή, με μια σταγόνα κρεμασμένη στο κάτω μέρος της. Η Κάσι είδε ότι το περιίδοτο είχε σταματήσει να κινείται σαν εκκρεμές. Αντίθετα, κινούνταν φρενιασμένα γύρω γύρω σχηματίζοντας κύκλους. Έκανε μερικές περιστροφές προς μία κατεύθυνση, μείωνε την ταχύτητά του και συνέχιζε από την άλλη.

Η Κάσι το κοίταξε και μετά κοίταξε το πρόσωπο της Νταϊάνα. Η Νταϊάνα ήταν σκυθρωπή. Όλοι παρακολουθούσαν τους κύκλους που διέγραφε η πέτρα σε νεκρική σιγή.

Η Κάσι δεν άντεχε άλλο την αναμονή.

«Τι σημαίνει αυτό;» σφύριξε στη Λόρελ, η οποία κούνησε απλώς το κεφάλι της. Η Νταϊάνα κοίταξε ψηλά.

«Κάτι δεν πάει καλά. Μας οδήγησε εδώ και μετά σταμάτησε. Αν είχαμε όντως βρει το μέρος που ψάχναμε, δε θα έπρεπε να κινείται καθόλου. Η πέτρα θα έπρεπε να μας υποδείξει το σημείο και μετά να αρχίσει να τρέμει. Έτσι δεν είναι, Μέλανι;»

«Σαν καλό κυνηγόσκυλο», είπε ο Νταγκ γελώντας.

Η Μέλανι τον αγνόησε.

«Υποτίθεται», είπε. «Αλλά, δεν το έχουμε ξανακάνει. Ίσως σημαίνει...» Η φωνή της έσβησε καθώς κοιτούσε τριγύρω στο νεκροταφείο. «Δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό.»

Το μυρμηγκιασμα στο σβέγκο της Κάσι δυνάμωσε. Η σκοτεινή ενέργεια είχε έρθει εδώ, αλλά τι είχε κάνει; Χάθηκε; Διαλύθηκε; Ή...

Η Λόρελ ανέπνεε γρήγορα. Το μικρό πρόσωπό της είχε μια πρωτοφανή ένταση. Ενστικτωδώς, η Κάσι την πλησίασε. Εκείνη, η Λόρελ και ο Σον ήταν οι μικρότεροι, τα νεαρότερα μέλη της Λέσχης και, μάγισσα-ξεμάγισσα, τα χέρια της Κάσι είχαν ανατριχιάσει.

«Μήπως βρίσκεται εδώ γύρω... περιμένοντας;» ρώτησε.

«Αμφιβάλλω», είπε η Μέλανι με συγκρατημένη φωνή ως συνήθως. «Δεν μπορεί να περιφέρεται χωρίς να αποθηκευτεί κάπως κάπου. Θα είχε εξατμιστεί. Ή ήρθε εδώ και έκανε κάτι ή...» Και πάλι άφησε τη φράση της μισοτελειωμένη και ανασήκωσε τους ώμους της.

«Τι, όμως, έκανε εδώ; Δε βλέπω κανένα σημάδι καταστροφής και νιώθω...» Η Νταϊάνα, ακόμη κατσουφιασμένη, έπιασε το περιόδο με το αριστερό της χέρι. «Νιώθω κάτι μπερδεμένο, παράξενο, αλλά δε νιώθω ότι η σκοτεινή ενέργεια προκάλεσε κάτι κακό. Κάσι;»

Η Κάσι προσπάθησε να ψάξει τα συναισθήματά της. Σύγχυση, όπως είχε η Νταϊάνα. Ένωσε επίσης φόβο και θυμό και ένα σωρό μπερδεμένα συναισθήματα, αλλά ίσως πήγαζαν από μέσα της. Δεν ήταν σε θέση να δει ξεκάθαρα.

«Δεν ξέρω», αναγκάστηκε να πει στην Νταϊάνα. «Δε μου αρέσει εδώ».

«Ίσως, αλλά δεν είναι αυτή η ουσία. Η ουσία είναι ότι δε βλέπουμε σημάδια από κάψιμο που θα μπορούσε να είχε αφήσει η σκοτεινή ενέργεια ή να νιώσουμε αν κατέστρεψε κάτι ή αν προκάλεσε ζημιά», είπε η Νταϊάνα.

Η φωνή της Ντέμπορα ακούστηκε ανυπόμονη.

«Γιατί τη ρωτάς;» είπε δείχνοντας με το κεφάλι της την Κάσι. «Δεν είναι δική μας».

«Η Κάσι είναι μέλος του Κύκλου όπως και εμείς», τη διέκοψε ασυνήθιστα λακωνικά ο Άνταμ. Η Κάσι είδε την κατεργάρικη ματιά που του έριξε η Φέι και θέλησε να παρέμβει, αλλά η Νταϊάνα, θυμωμένη, συμφώνησε με τον Άνταμ και η Ντέμπορα τους κοίταξε μαζεμένη. Ήταν προφανές ότι θα ξεσπούσε καβγάς.

«Ησυχάστε!» είπε απότομα η Λόρελ. «Ακούστε!» Μόλις οι φωνές σώπασαν, η Κάσι το άκουσε. Άκουσε το ήσυχο τρίξιμο των χαλκικών στο δρόμο. Ο ήχος έγινε αντιληπτός μέσα στη νεκρική σιωπή του φθινοπωρινού δειλινού.

«Κάποιος έρχεται», είπε ο Κρις Χέντερσον. Αμέσως, εκείνος και ο Νταγκ ετοιμάστηκαν για καβγά.

Όλοι είναι τρομερά εκνευρισμένοι, σκέφτηκε η Κάσι. Το τρίξιμο των βημάτων ακούστηκε δυνατό, σαν πυροτεχνήματα που έσκαγαν πάνω στα τεντωμένα νεύρα της. Είδε μια σκοτεινή φιγούρα δίπλα στο δρόμο και τον Άνταμ

που κινήθηκε προς τα εμπρός και βρέθηκε μπροστά από εκείνη και την Νταϊάνα. Πρέπει να του μιλήσω γι' αυτό, σκέφτηκε άτοπα.

Τα βήματα σταμάτησαν και η σκοτεινή φιγούρα τούς πλησίασε. Ο Άνταμ και οι νεαροί Χέντερσον φάνηκαν έτοιμοι να της επιτεθούν. Έχοντας ξεχάσει τον καβγά, η Ντέμπορα ετοιμάστηκε και αυτή. Ο Σον κρύφτηκε πίσω από τη Φέι. Η καρδιά της Κάσι χτυπούσε σαν τρελή.

Τότε όμως παρατήρησε κάτι κόκκινο, σαν πυρωμένο κάρβουνο δίπλα στη μορφή, και άκουσε μια οικεία φωνή.

«Αν με θέλετε, με έχετε. Τέσσερις εναντίον ενός είναι σίγουρα δίκαιο».

Με ένα τίναγμα, ο Κρις Χέντερσον ξεχύθηκε μπροστά.
«Νικ!»

Ο Νταγκ χαμογέλασε, προσπαθώντας να δείξει ότι ήταν έτοιμος να πέσει πάνω στη μορφή που πλησίαζε. Ο Άνταμ χαλάρωσε και υποχώρησε.

«Είσαι σίγουρος, Άνταμ; Μπορούμε να το λύσουμε εδώ και τώρα», είπε ο Νικ πλησιάζοντας την ομάδα. Η καύτρα του τσιγάρου του έλαμψε καθώς τράβηξε μια ρουφηξιά. Τα μάτια του Άνταμ στένεψαν και η Κάσι είδε το παράτολμο χαμόγελο που είχε δει στο Κέιπ Κοντ, τότε που τον κυνηγούσαν τέσσερις οπλισμένοι άντρες. Τι έπαθε; Τι έπαθαν όλοι απόψε; Όλοι έκαναν σαν τρελοί.

Η Νταϊάνα έπιασε το χέρι του Άνταμ για να τον συγκρατήσει.

«Όχι καβγάδες», του είπε ήρεμη.

Ο Νικ την κοίταξε και ανασήκωσε τους ώμους του.

«Μήπως είστε νευρικοί;» ρώτησε εξετάζοντάς τους.

Ο Νικ έκανε την εμφάνισή του πίσω από τη Φέι.

«Έχω ξυλιάσει».

«Ναι, μοιάζεις με κούτσουρο», του είπε εκείνη περιφρονητικά. Ο Νικ δε χαμογέλασε, αλλά ο Νικ δε χαμογελούσε ποτέ. Όπως πάντα, το πρόσωπό του ήταν όμορφο, αλλά ψυχρό. «Ίσως έχετε λόγο να είστε νευρικοί, τουλάχιστον κάποιοι από εσάς», είπε.

«Τι σημαίνει αυτό; Ήρθαμε αναζητώντας τη σκοτεινή ενέργεια που απελευθερώθηκε χθες βράδυ», είπε ο Άνταμ.

Ο Νικ έμεινε ακίνητος, σαν να του είχε έρθει κάποια ιδέα, και μετά η καύτρα του έλαμψε ξανά.

«Ίσως ψάχνετε σε λάθος μέρος», είπε ανέκφραστος.

Η Νταϊάνα μίλησε σιγανά.

«Νικ, μπορείς να μας εξηγήσεις τι εννοείς;»

Η ματιά του Νικ διέγραψε έναν κύκλο, περνώντας πάνω από κάθε πρόσωπο.

«Αυτό που εννοώ», είπε προκλητικά, «είναι ότι, όσο εσείς τριγυρνάτε εδώ, μια ομάδα δουλεύει στο Ντέβιλς Κόουβ, προσπαθώντας να παραμερίσει τους βράχους που καταπλάκωσαν το γερο-Φογκλ».

Φογκλ; Το όνομα δεν έλεγε τίποτα στην Κάσι. Άξαφνα όμως το θυμήθηκε, γραμμένο σε μια μπρούντζινη πλακέτα πάνω σε ένα ξύλινο γραφείο.

«Το διευθυντή μας;» ρώτησε με κομμένη ανάσα.

«Το 'πιασες! Είπαν ότι έπεσε σε χιονοστιβάδα».

«Χιονοστιβάδα;» ρώτησε η Λόρελ, μη πιστεύοντας στα αυτιά της. «Εδώ;»

«Πώς αλλιώς μπορούν να εξηγήσουν τους δύο τόνους

κροανίτη που τον καταπλάκωσαν; Για να μην αναφέρω τους μικρότερους βράχους».

Τα παιδιά σώπασαν τρομαγμένα.

«Είναι...» Η Κάσι δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράση της.

«Δε φαινόταν και τόσο καλά όταν έβγαλαν από πάνω του τους βράχους», είπε ο Νικ και συνέχισε λιγότερο σαρκαστικά. «Είναι νεκρός από χθες το βράδυ».

«Θεέ μου», ψιθύρισε η Λόρελ. Η γεμάτη τρόμο σιωπή διήρκεσε περισσότερο αυτή τη φορά. Η Κάσι ήξερε ότι με τη σκέψη τους έβλεπαν όλοι το ίδιο πράγμα. Ένα κρυστάλλινο κροανίο μέσα σε έναν κύκλο από προστατευτικά κεριά και ένα κεριό να σβήνει.

«Η Φεί φταίει», γκρίνιαξε ο Σον.

Η Φεί τον διέκοψε χωρίς να τον κοιτάξει.

«Αυτός φταίει».

«Περιμένετε. Περιμένετε», είπε η Νταϊάνα. «Δεν ξέρουμε αν η σκοτεινή ενέργεια είχε καμία σχέση με αυτό. Πώς γίνεται άλλωστε, αφού ήρθε εδώ και μετά σταμάτησε;»

«Δε νομίζω ότι πρέπει να το πιστέψουμε αυτό, γιατί, αν δεν ήταν η σκοτεινή ενέργεια, τότε τι ήταν;»

Μια παράξενη κίνηση διέκοψε τη συνοχή της ομάδας, σάμπως όλοι έκαναν ένα βήμα πίσω για να κοιτάξουν τους υπόλοιπους. Η Κάσι ένιωσε ένα κενό στο στομάχι της. Ο διευθυντής είναι –ήταν– ένας ξένος που μισούσε τους μάγους. Και αυτό σημαίνει ότι όλοι είχαν κίνητρο, ειδικά όσοι κατηγορούσαν τους ξένους για το θάνατο της Κόρι Χέντερσον. Η Κάσι κοίταξε την Ντέμπορα και μετά τον Κρις και τον Νταγκ.

Οι περισσότεροι έκαναν το ίδιο. Ο Νταγκ τους αντα-

πέδωσε το βλέμμα με ένα πολύ άγριο και προκλητικό χαμόγελο.

«Ίσως να το κάναμε εμείς», είπε με μάτια που έλαμπαν.

«Αλήθεια;» ρώτησε μπερδεμένος ο Κρις.

Η Ντέμπορα τους κοιτούσε περιφρονητικά.

Τη σιωπή διέκοψε η νευρική φωνή της Σούζαν.

«Ακούστε. Είναι κρίμα αυτό που συνέβη στον Φογκλ, αλλά θα μείνουμε για πάντα εδώ; Τα πόδια μου με πεθαίνουν».

Τα λόγια της συνέφεραν τον Άνταμ.

«Έχει δίκιο. Πρέπει να φύγουμε. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εδώ». Αγκάλιασε τους ώμους της Νταϊάνα και έκανε νόημα σε όλους να προχωρήσουν. Η Κάσι δίστασε. Ήθελε να πει κάτι στην Νταϊάνα.

Όμως η Νταϊάνα είχε ήδη ξεκινήσει και η Κάσι δε βρήκε την ευκαιρία. Οι νεαροί Χέντερσον προπορεύονταν και η ομάδα πήρε διαφορετικό δρόμο από αυτόν που είχε ακολουθήσει ερχόμενη. Αυτή τη φορά κατευθύνονταν προς τη βορειοανατολική πλευρά του κοιμητηρίου. Την ώρα που πλησίαζαν το δρόμο, η Κάσι παρατήρησε ένα εξόγκωμα στο έδαφος. Ήταν ένα παράξενο βουναλάκι από χώμα, κατάφυτο από χλόη, κοντά στο συρματοπλεγμα, και παραλίγο να παραπατήσει. Όμως, ακόμα πιο παράξενο ήταν αυτό που είδε όταν το προσπέρασαν και γύρισε για να του ρίξει μια τελευταία ματιά.

Το μπροστινό τμήμα του λοφίσκου οριοθετούνταν από πέτρες, με μια μεταλλική πόρτα, περίπου εξήντα τετραγωνικών εκατοστών, ανάμεσά τους. Η πόρτα είχε έναν μεταλλικό σύρτη με λουκέτο, αλλά έτσι και αλλιώς δε θα μπορούσε να την ανοίξει κανείς, αφού ήταν μπλοκαρισμέ-

νη από μια ακανόνιστη μάζα τσιμέντου. Πάνω στο τσιμέντο είχαν φυτρώσει αγριόχορτα, που η παρουσία τους προδίδε ότι το τσιμέντο είχε πέσει αρκετό καιρό πριν.

Τα χέρια της Κάσι ήταν παγωμένα, η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή και ένιωθε ζάλη. Προσπάθησε να σκεφτεί, παρατηρώντας με ένα μέρος μόνο του μυαλού της ότι τώρα περνούσε από νεότερους τάφους, με μαρμάρινες ταφόπλακες που οι επιγραφές δεν είχαν σβήσει ακόμη από το πέρασμα του χρόνου. Προσπαθούσε να καταλάβει τι δεν πήγαινε καλά μέσα της. Μήπως ήταν μια αντίδραση σε όσα συνέβησαν το πρωί και χθες το βράδυ; Γι' αυτό έτρεμε;

«Είσαι καλά, Κάσι;» Η Νταϊάνα και ο Άνταμ είχαν στραφεί και την κοιτούσαν. Η Κάσι ένιωθε ευγνωμοσύνη για το σκοτάδι την ώρα που τους κοίταξε και προσπάθησε να καθαρίσει το μυαλό της.

«Ναι, απλώς για μια στιγμή ένιωσα περίεργα. Νταϊάνα, περίμενε». Η Κάσι θυμήθηκε τι ήθελε να της πει. «Θυμάσαι που πριν με ρώτησες τι νιώθω; Να, έχω ένα προαίσθημα για τον Φογκλ. Πιστεύω ότι η σκοτεινή ενέργεια είχε κάποια σχέση με το θάνατό του. Αλλά...» Σταμάτησε. «Δεν ξέρω. Υπάρχει και κάτι άλλο περίεργο εδώ».

«Αυτό ξαναπές το», της είπε ο Άνταμ πιάνοντας το χέρι της για να την κάνει να προχωρήσει. Η Κάσι τον απέφυγε ρίχνοντάς του μια επιτιμητική ματιά. Η Νταϊάνα κοιτούσε κάπου μακριά. Εκείνος, έκπληκτος, κοίταξε το απλωμένο χέρι του.

Κάτι παράξενο συμβαίνει, κάτι πιο παράξενο από όσο μπορούν να αντιληφθούν όλοι τους, σκέφτηκε η Κάσι.

«Τι είναι αυτό εκεί με τη σιδερένια πόρτα;» ρώτησε.

«Είναι εκεί από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου», της απάντησε αφηρημένα η Νταϊάνα. «Νομίζω ότι πρέπει να είναι μια αποθήκη».

Η Κάσι ξανακοίταξε πίσω της, αλλά το σκοτάδι είχε καταπιεί το λοφίσκο. Σταύρωσε τα χέρια της και έκρυψε τις παλάμες της κάτω από τα μπράτσα της για να τις ζεστάνει. Η καρδιά της συνέχιζε να χτυπάει σαν τρελή.

Θα ρωτήσω τη γιαγιά γι' αυτό, σκέφτηκε. Ότι και αν ήταν, δεν ήταν αποθήκη. Ήταν βέβαιη γι' αυτό.

Τότε, παρατήρησε ότι η Νταϊάνα έπαιξε με κάτι που κρεμόταν από το λαϊμό της, ενώ περπατούσε χαμένη στις σκέψεις της. Ήταν μια χρυσή αλυσίδα από την οποία κρεμόταν ένα κλειδί.

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΑΚΟ

Η Κάσι έχει μνηθεί στον Μυστικό Κύκλο, στην πιο σαγηνευτική και επικίνδυνη ομάδα μαγισσών που μπορεί να φανταστεί κανείς. Αλλά η δύναμη έχει το τίμημά της. Η Κάσι, διχασμένη από τις επιθυμίες των δύο αρχηγών του Μυστικού Κύκλου, πρέπει να αποφασίσει αν θα κάνει τα πάντα για να σώσει το Νιου Σάλεμ ή αν θα υποκύψει στον έρωτά της για τον γοητευτικό Άνταμ, που απειλεί να τινάξει τον Κύκλο στον αέρα.

Στην τελική αναμέτρηση του καλού και του κακού, θα μπορέσουν άραγε οι δυνάμεις της Κάσι να τη βοηθήσουν και να τη σώσουν; Ή θα αναγκαστεί να θυσιάσει την αγάπη της για τον Μυστικό Κύκλο προκειμένου να επιβιώσει;

Το δεύτερο βιβλίο μιας συναρπαστικής
«μαγικής» τριλογίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11278

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η